

417). Že tvoření různých cen u různých odběratelů k vůli odstranění soutěže je takovým obchodním tajemstvím, a že je nelze považovati za znalost nebo zručnost, již nabývá zaměstnanec v pravidelném postupu své činnosti v podniku zaměstnavatele s jeho vůlí, je na bíledni, neboť firmy často větším odběratelům nabízejí nižší ceny, ba prodávají i se ztrátou, by si zabezpečily obchody pro budoucnost, a spokojují se s výdělkem u jiných odběratelů, u nichž na konkurenci takový zřetel bráti nemusejí. Že toto tajemství tvoření cen bylo obžalovanému zvláště jako takové svěřeno, a že obžalovaný nad to byl výslovně upozorněn, že tvoření konkurenčních cen je obchodním tajemstvím soukromé obžalobkyně, vzal soud za prokázáno výpovědí Evžena R-a a Anny U-ové. Že jednání obžalovaného, jenž jako soutěžitel vyzrazoval za účelem soutěže obchodní tajemství konkurence, bylo proti dobrým mravům, vysvítá i z ustanovení § 27 čís. 1 zák. o obch. pomoc. čís. 20 říš. zák. pro rok 1910, jehož se nepochopitelným způsobem sama stížnost dovolává, ano se tam každé jednání, které obchodního pomocníka činí nehodným důvěry zaměstnavatele, považuje za důvod k předčasnému propuštění; že vyzrazení konkurenčních cen takovým důvodem je, jest jasné a zřejmé.

Čís. 4115.

Přechovávání zbraní ve smyslu § 13 odst. 1 zák. na ochr. rep. jest deliktem pozitivním, k jehož skutkové podstatě v subjektivním směru se nevyžaduje úmysl ohroziti mír v republice a její bezpečnost, nýbrž stačí vědomí pachatele, že drží některou z věcí v onóm § uvedených, nemaje k tomu úřední povolení; tohoto vědomí jest však nezbytně třeba.

(Rozh. ze dne 25. března 1931, Zm II 28/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací závřhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 4. prosince 1929, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podle § 13 čís. 1 zákona na ochranu republiky, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá zprošťující část rozsudku důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a), správně i čís. 10 § 281 tr. ř., ale nelze jí vyhověti. I kdyby se pokládal předmět, o jehož přechovávání šlo v souzeném případě podle zjištění napadeného rozsudku, za zbraň podobné účinnosti jako ruční granát ve smyslu § 13 čís. 1 zákona na ochranu republiky, jak o to usiluje zmateční stížnost, jest odsouzení obžalovaného pro zločin podle onoho předpisu zákona do jista vyloučeno pro zjištěný nedostatek skutkové podstaty po stránce subjektivní. V tomto směru zákon sice nevyžaduje, jak mylně za to má nalézací soud

a právem vytýká stížnost podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. úmyslné ozbrojování v tom smyslu, že pachatel musí míti vědomí, že svým činem ohrožuje vojenskou bezpečnost státu. Přechovávání zbraní podle prvního odstavce § 13 zák. na ochranu rep. jest podle stálého rozhodování deliktem pozitivním, k jehož skutkové podstatě se v subjektivním směru nevyžaduje úmysl ohroziti mír v republice a její bezpečnost; stačí vědomí pachatele — jehož však nezbytně třeba —, že drží některou z věcí, jež jsou v § 13 čís. 1 cit. zák. uvedeny, nemaje k tomu úřední povolení. Toto vědomí však nalézací soud u obžalovaného nejen nezjistil, nýbrž podle obsahu rozhodovacích důvodů — aniž tomu odporuje zmateční stížnost státního zastupitelství — spíše vyloučil, dospěv jen k přesvědčení, že si obžalovaný mohl býti vědom, že nalezený úlomek granátu může obsahovati výbušné látky, tedy nikoliv, že si závadný směr svého jednání skutečně uvědomil. Toto zjištění sice právem postačovalo nalézacímu soudu k tomu, by v závadném jednání obžalovaného shledal nedbalost spadající pod § 335 tr. zák., ale brání, by skutek obžalovaného byl podřaděn zároveň pod ustanovení § 13 čís. 1 zák. na ochr. rep., jež předpokládá jednání vědomé ve smyslu právě vyloženém.

Čís. 4116.

Kontinuita služebního výkonu opravňuje hajného k nutným výkonům i mimo vlastní revír (§ 58 lesního zákona, § 4 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 26. března 1931, Zm I 79/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. prosince 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po zákonu jest proveden důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. námitkou, že může jíti nejvýše o pokus zločinu podle §§ 8 a 153 tr. zák., poněvadž, ačkoliv obžalovaný věděl, že Š. je úředním lesním hlídačem, hajný Š. vystupoval jako úřední osoba mimo svůj úřední obvod. Stěžovatel má za to, že jako se nemůže přísežný lesní hlídač dovolávati ochrany podle § 68 tr. zák., vystupuje-li v území svého působiti úředně, nejsou označen úředním odznakem nebo šatem, právě tak nemůže v úředním šatě s úředním odznakem vystupovati jako úřední osoba ve smyslu § 68 tr. zák. na území, v němž nebyl úředně ustanoven lesním hlídačem. Zmateční stížnost podle obsahu této námitky zřejmě nechce upírati hajnému Š-ému vlastnost chráněné vrchnostenské osoby z důvodu, že nebyl příslušným způsobem vystrojen, ano je v rozsudku zjištěno, že obžalovaný věděl, že jest mu činiti s hajným, neboť četnictvu udal, že poznal